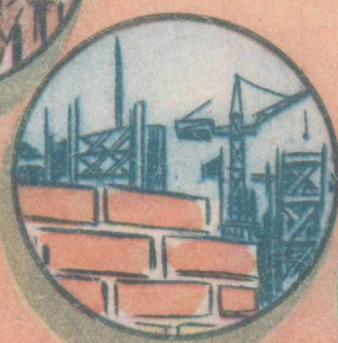

23
AUGUST

În întâmpinarea zilei de 23 August, oamenii muncii din Patria noastră obțin noi succese în realizarea și depășirea sarcinilor de plan.

URZICEA

FESTIVAL LA MARE ALTITUDINE

dat cu concursul ansamblului de lipsuri care mai există în unele stațiuni balneo-climaterice

de I. AVIAN

SOVATA

Dragi tovarăși, înainte de a începe festivalul nostru, dăm citire comunicatului transmis de autobaza I.R.T.A.

„Autobaza I.R.T.A., fost R.A.T.A.-Tg.-Mureș, aduce la cunoștința tovarășilor care călătoresc pe distanța Tg.-Mureș-Sovata că în orarul curselor care transportă oamenii la odihnă a intervenit următoarea schimbare:

Plecarea din Tg.-Mureș. Ora: nu se știe precis.

Sosirea la Sovata: trei ore mai târziu.

Direcția autobazei își declină orice răspundere în cazul când se vor semnala plecări la orele prevăzute pe tabelele oficiale“.

În continuare veți asculta o serie de ghicitori la care vă rugăm să răspundeți:

Nu-i veche, e nouă

Nu-i una, sint două

Pe uși tencuială

Pe jos zugrăveală

Pe zid crăpătură

Pe plafon spărtură.

Ghici ce e?

(Răspuns: Sint vilele nr. 26 C. F. R. și nr. 21 C.C.S., așa cum se prezintă ele după ce au fost renovate de întreprinderea regională de construcții I.C.R.A.M.).

Altă ghicitoare:

Goale, golicele

Fără apă-n ele

Stau colo uitate

Stau îndoliate

Ca un epitaf

Și pe stradă-i praful!

Ghici cine-s și unde

Și cine răspunde?

(Răspuns: Sint cele două cisterne ale Sfatului popular, care pînă în prezent nu sint folosite).

Și acum, dragi tovarăși, vă prezentăm pe celebrul scambiator Zelini, care, chiar în fața dumneavoastră va transforma o bucată de lut într-o piine, și pe tovarășul Orban, responsabilul brutăriei din Sovata, care va transforma o piine într-o bucată de lut.

Experiența tovarășului Orban poate fi vizionată și gustată la cantinele din Sovata. Vizitatorii din această stațiune i-au dedicat tovarășului Orban o poezie intitulată „Ce-ți pasă ție chip de lut“.

BORSEC

Iubiți tovarăși, în primul număr al programului, copilul Ștefănuș Ștefănescu, în vîrstă de cinci ani, va recita poezia „Cășeluş cu părul creș“:

Cășeluş cu părul creș

Fură rața din coteș.

De ce oare n-ar fura

Cînd nu-l vede nimenea!

Și nu-l vede nimenea

Căci la Borsec în stațiune

E o beznă de tăciune.

Este bec, este motor

Este sîrmă și contor

Este tot precum vă spui

Doar atît: lumină nu-i.

Cei de la Electrogaz

Le explică după caz:

Ce-i nevoie de uzină,

Ce-i nevoie de lumină,

Dacă ziua, frățioare,

E lumină de la soare,

Iară noaptea totdeauna,

Luminează bine luna!

Ba sint mici motoarele

Ba sint mari cuptoarele,

Și consumu-i ascendent,

Duci consumă mult curent;

Cert că de vreo doi, trei ani

Se consumă numai bani!

Păsărică albă-n cioc

Subțirică la mijloc,

De ce becul nu ia foc?

Cît despre lumină ioc!

Arde becul cte-un ceas

Și-apoi face iar popas.

Păsărică albă-n cioc

Tu ce crezi că-i la mijloc?

Cășeluş cu părul creș

Lasă rața în coteș

Și mai bine mergi și fură

Pe cei care nu se-ndură

Să dea regulat lumină,

Să dea drumul la uzină.

P-ăștia fură-i din coteș!

Și-adu alții mai isteți!...

PREDEAL

În cadrul festivalului ia cuvîntul:

DIRECTORUL căminului cultural (către lumea adunată în curtea căminului): Tovarăși, festivalul nostru va avea loc în sala căminului cultural.

O VOCE: E cald înăuntru!

ALTĂ VOCE: Nu e cald. Prin acoperiș suflă vîntul ca afară. Dacă plouă afară, plouă și pe scenă.

DIRECTORUL: Așa, tovarăși, va să zică ați intrat cu toți în sală. Bine! festivalul nostru începe cu o horă!

VOCI: Nu! Nu! Nu! Că se dărimă pereții!

DIRECTORUL: Păi, dați-vă la o parte de lingă pereți.

O VOCE: Cum să ne dăm la o parte? Nu vedeți că noi îi sprijinim?

ALTĂ VOCE: Să treacă cineva să sprijine și scaunele!

DIRECTORUL: Ei, tovarăși, cine vrea să sprijine?

VOCI: Sfatul popular ar trebui să sprijine.

DIRECTORUL: Tovarăși, liniște! Programul nostru începe cu...

DE AFARĂ (se aude): Muuu! Muuuuuu!

DIRECTORUL: Tovarăși, liniște! Ce-i asta??

O VOCE: Asta e o vacă!

DE AFARĂ: Muuuu! Muuuuuu! Muuuuuuuu!

O VOCE: Ce caută vacile aici?

ALTĂ VOCE: Mă mir și eu! Ele de obicei stau în parc!

ALTĂ VOCE: În parc! Mai mare rușinea! Dar Sfatul ce păzește?

O VOCE: Sfatul păzește parcul să nu fugă vacile de-acolo!

UN TOVARĂȘ DE LA SFAT: Tovarăși, noi am luat măsură, fără rezultat însă.

VOCI: Ce măsură?

TOV. DE LA SFAT: La intrarea în parc am pus o tăbliță: „Intrarea vacilor strict interzisă!“

O VOCE: Cu răspunsul ăsta, tovarășe, dai în gropi!

ALTĂ VOCE: Păi, cum să nu dea în gropi dacă nu le astupă!

(cortina cade peste terenul desfundat care urma să devină trotuar).

POIANA MĂRULUI (reg. Timișoara) și SINAIA

Dragi tovarăși, corul din Poiana Mărului va executa, pe trei voci, cîntecul de jale „De ce oare?“ Ca să rețineți mai lesne cuvintele, vi le vom citi așa cum vor fi ele interpretate de cor, pe cele trei voci.

VOCEA I: De ce oare nu funcționează biblioteca?

VOCEA a II-a: De ce oare nu funcționează clubul?

VOCEA a III-a: Deoarece ca responsabilă culturală funcționează tovarășa Kelemen.

Urmează o problemă de perspicacitate:

Care este deosebirea între un bolnav de sciatică și între tovarășa Kelemen?

RĂSPUNS: Bolnavul de sciatică nu poate să se îndrepte, pe cînd tovarășa Kelemen se poate îndrepta...

Și acum, o ghicitoare pentru tovarășii de la Sinaia:

Cam slăbuș calitativ

Însă foarte inventiv:

Ave oricînd un motiv

Cînd îi spui că stă pasiv!

(Responsabilul sportiv)

În încheierea festivalului, dăm rezultatele „Pronosporului“ nostru:

„Flamura roșie“ Arad — „Știința“ Timișoara: 1—1

„Locomotiva“ Timișoara—Minerul“ Petroșani: 5—0

Responsabilul sportiv Sinaia — Responsabila culturală Poiana Mărului: 0—0

Cu aceasta, festivalul nostru ia sfîrșit, spre deosebire de emisiunile stațiilor de radioficare din unele stațiuni care nu iau sfîrșit niciodată și care, ori nu lasă oamenii să adoarmă, ori îi trezesc din somn!

Conducerile unor întreprinderi dau un caracter formal întreprinderii socialiste, stabilind ca puncte de întreceri, sarcini mărunte, neglijând astfel probleme importante în legătură directă cu producția.

esen de A. POCH

CICERONE THEODORESCU

— Ne străduim, tovarășe, ne străduim!
Priviți și dumneavoastră.

A. POCH 54

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

RISIPIȚORUL

Eu nu sint, frate, mină spartă.
Sint darnic! (Nu dau de la tata...)
Să fii—ndatoritor, e-o artă:
Dai — fie-ți dai! Primești răsplata.

Cu toți mă fac amic la toartă
Sint om de inimă și gata
Eu nu sint, frate, mină spartă.
Sint darnic! (Nu dau de la tata...)

Adună, unii, cu lopata.
Nu vor și altora să-mpartă...
Deci cînd mă critică sau ceartă
— Zgîrcișilor! le spun, și gata.

Eu nu sint, frate, mină spartă...

LA EFORIE

Ea ride, către mare,
Și totu-i ca prin sită...
Și bubuie — îi pare —
Nu valuri, dinamită...

O fată muncitoare.
...Cînd marea se agită,
Ea ride, către mare
Și totu-i ca prin sită.

Respiră fericită,
Din alge, iodul tare—
Cu pielea argăsită
De săruri, vînt și soare...
Ea ride către mare.

SONETUL UNEI LAMPI CU GAZ

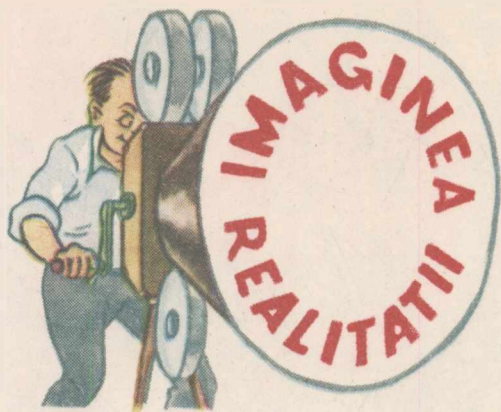
Din stradă—n stradă și din casă—n casă,
Cu-opaișul am dus o luptă grea!
Eu fost-am cineva la viața mea...
De ce în pace lumea nu mă lasă?

Și mititica asta, ce tot vrea?
De mine, dumneaei nimic mi-i pasă...
Se cațără pe stîlpi — neserioasă.
Se viră pretutîndeni — prea e prea!

Eu, lampa, niciodată n-am umblat
In cîrdășia stîlpilor din sat...
Vă place vouă domnișoara asta

Ce nu-mi respectă somnul și etatea
Și cade—n miezul nopții ca năpasta?
...Hei, cine ești?

— Sint... electricitatea!

de MARIA ROVAN

- Ai auzit 'cin' a venit la noi, măi Nică ?
 — Cini a venit ?
 — Ai de la film ! Vor să tragă-n poză tăi plutili când o iau la vale.
 — Iote, măi ! Apoi nu-i rău ! Mă duc să mă rad, să mă ferchezuiesc, ca să nu dau plutili de rușine.
 — Că bini zici.
 Vestea c-a venit cinematografia la ei străbătu ca fulgerul toată rampa. Plutașii abia așteptau să se vadă mișcând pe drăcia ceea de prostire albă de o întinzi pe-un perete, și numai ce-o vezi prinzind viață.
 Ionel Surică, proaspăt regizor, era la prima filmare. Clocotea de idei personale.
 — Să vedeți voi ce-am să v-aduc de la Bistrița ! Își anunțase colegii la plecarea echipei din București. O culoare, fraților, și-un pitoresc de-o să vă stea mintea-n loc ! Rlu fotogenic, mișcare vertiginosă, flăcăi unul și unul. O să vedeți !
 — Să vedem, li spuse maestrul. Te vom urmări cu multă curiozitate.
 În tren, abia dacă-și mai aruncase ochii pe caietul subțire al scenariului.

Vorbe îmi trebuie mie ? Imagini, dom'le, imagini și fotogenic. Mai ales fotogenic.

De aia, de cum se văzuse pe teren, alergase într-un suflet să filmeze Bistrița din vreo zece unghiuri diferite. Acolo-l găsi și pe tovarășul Vincu, mai mare peste transportul pe apă.

— Noroc ! Te văd foarte ocupat. Dar pe voinicii noștri nu vii să-i vezi ? Au sosit tocmai acum, la rampă, niște plutași de la Dornișoara. Ai noroc. Sînt și doi fruntași vestiți printre ei.

Ionel Surică se uită pe cer ca și cum și-ar fi căutat inspirația.

Incepu să se strîngă norii și nici înserarea n-avea să mai întîrzie mult.

— Mda ! Tot nu mai avem lumină bună. Haide să vedem plutașii.

În casa de adăpost, o ceată de oameni zgomoțoși. Își uscau hainele. Ionel Surică se uită la ei, cîntărindu-le posibilitățile fotogenice.

— Care-s fruntașii ?
 — Cel de lângă fereastră și Pădureanu, mitelul care-și trage cizmele.

— Aha ! strîmbă Surică din nas. Imi pare rău, dar trebuie să-ți mărturisesc, fruntașii dumitale nu fac două parale.

— Cum așa ?
 — Stai, nu te-aprînde. Or fi ei băieți buni, nu mă-ndoiesc, dar ca fotogenic sînt deficienți. Teribil de deficienți. Eu am să-i fac fruntași pe cei de la masă și pe voinicul în costum național.

— Îin să-ți atrag atenția că unu-i șofer iar cel cu bundița înflorată n-are nimic a face cu plutăria. A venit să aducă o scrisoare unui văr.

— Nu face nimic ! Arată a fruntași. Mi-ajunge. Oamenii care cumpără bilet vor să vadă ceva frumos, ceva tipic regiunii !

— Poate ! Inșă îți atrag atenția că portul național nu prea-i comod pe plută.

— Și ?... La asta se gîndește spectatorul ? Noi să-i arătăm ceva atrăgător...

Și plin de ardoare, Ionel Surică își pregăti aparatul și se apropie de fruntașii „lui“.

Între timp sosi și Nică, ras proaspăt, în pantof cu talpă de crep și cu freza unsă din belșug.

— Mă iei și pe mine-n poză, tovarășe ?

Ionel Surică îl privi cu prețuire.

— Se-nțelege. Dar nu aici. Te puș pe plută.

Cu oarecare greutate se putu desface o plută ce fu adusă lângă mal, așa ca nu cumva să pitească vreo poză pantofii lustruiți ai unui ori broderiile cu riuri ale celuiia în port național. Fură luate o seamă de planuri, care mai erau care mai artistice.

— Dar camera noastră cu paturi n-o filmuiți întrebă cu glas gros Pădureanu, fruntașul cămăruntel și lipsit de fotogenic, care-l urmărea plin de curiozitate.

Tînărul regizor se uită prin încăpere și strîmbă din nas.

— N-are vedere spre apă. Alta mai bună n-aveți ?

— Ehei, să fii mata sănătos, ce mulțumim sîntem noi c-o avem p-asta. Înainte vreme ne-nghesuim zece pe-o podea.

Dar Ionel Surică nu mai auzi răspunsul. Ma trase cîteva sute de metri de peliculă, puse plută sub lumina avantajoasă a amurgului, apoi luă alte noi aspecte ale apei sub pod, unde-i părea că bolborosește mai cu aprîndere.

Nu-și preocupă nici osteneala, nici pelicula. Și în curînd plutașii se putură admira într-un minunat fragment de film documentar.

E drept că fruntașii nu se prea recunoșteau la chip și se mirau că Nică Leahu își strică pe plută pantofii lui de zile mari.

— Nu-i frumos ? E imaginea realității.

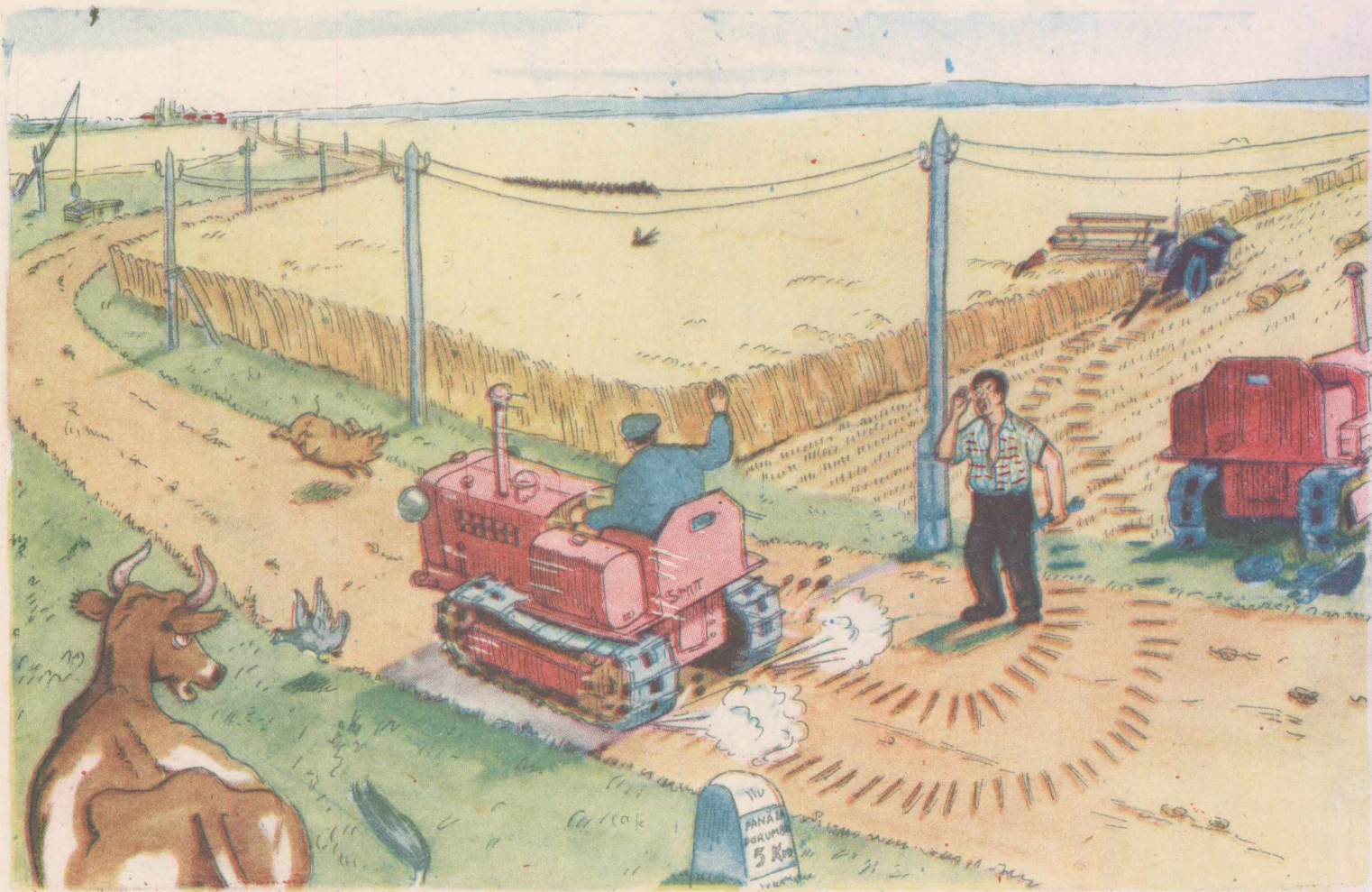
— Apoi, bini, tovarășe, o fi imagine cum zic matali, dar realitate nu prea e...

Concepția critică a plutașilor a ajuns pînă la direcția filmului documentar.

Rezultatul ? Tînărul regizor Ionel Surică nu înțelege de ce i s-a respins filmul. Era frumos, era fotogenic, avea culoare locală, pitoresc și un amurg pe Bistrița de toată splendoarea.

Ionel Surică se crede nedreptățit. N-a fost înțeles. Niște „incuiiați“...

Desen de T. G. POPESCU

— Tot ești pe tractor și te duci să-ți iei țigări, ia-mi și mie un chibrit că tractorul meu este în pană!...

ȘARLATANII

Generăleasa Marfa Petrovna Pecionchina, „Pecionchinoaia“, cum îi spun țărani, practică de zece ani homeopatia. Astăzi, marți, primește ca de obicei dferiți bolnavi la dînsa în birou. În fața ei, pe o măsură, se află o întregă farmacie homeopatică, un tratat de medicină și chitanțele spișerului homeopat. Pe un perete sînt atîrnate la vedere, în rame aurite, scrisorile unui vestit homeopat din Petersburg — după părerea Marfei Petrovna mare savant — și portretul părintelui Aristarh, căruia generăleasa îi datorează salvarea: lepădarea ei de alopatia atît de dăunătoare și revelația adevărului.

În vestibul se îngîmădesc bolnavii, în mare parte țărani. Afară de doi, trei dintre ei, toți ceilalți sînt desculți, fiindcă generăleasa a dat ordin să-și lase afară cizmele rău mirositoare.

Marfa Petrovna a primit pînă acum zece inși și poruncește să fie chemat al unsprezecelea bolnav.

— Gavrilă Gruzdi!

Ușa se deschide, dar în locul lui Gavrilă Gruzdi intră în birou Zamuhrișin, moșier scăpătat, un moșneguț cu o privire acră, ținînd sub braț un chipiu de nobil*. Își reazemă bastonul într-un colț, se apropie de Marfa Petrovna și, fără să scoată o vorbă, se așază în fața ei într-un genunchi.

— Ce faci? Ce-i asta, Cuzma Cuzmici! — s-a speriat generăleasa înroșindu-se toată. — Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te!

— N-am să mă ridic tot restul zilelor mele! — rostește solemn Zamuhrișin, lipindu-și buzele de mina ei. — Să vadă tot poporul cum stau îngenuchiat în fața ta, îngerul nostru păzitor, binefăcătoarea omenirii! Să vadă cine-î zina tămăduitoare care mi-a dăruit viața, mi-a arătat calea cea adevărată și mi-a luminat mintea întunecată pînă ieri de sofistică și de scepticism! În fața ta sînt gata să stau nu numai în genunchi, dar și pe jăratic, lecuitoarea noastră, făcătoarea de minuni, mama văduvelor și a orfanilor! M-am curarisit! Am înviat, zina mea!

— Sînt... sînt foarte fericită! — bolborosește generăleasa roșindu-se de plăcere. — Este atît de mișcător să auzi astfel de lucruri. Șezi, te rog! Și cînd te gîndești că marța trecută erai încă atît de bolnav!

— Și încă ce bolnav! Mi-e groază să-mi aduc aminte! — adaugă Zamuhrișin, luînd loc pe un fotoliu. — În tot corpul, în toate măduarele se instalase reumatismul. Opt ani m-am chinuit și n-am știut ce-i o clipă de liniște. Durerile nu mă slăbeau nici ziua, nici noaptea, binefăcătoarea mea! Cîți doctori nu m-am căutat! Am fost și la profesorii din Cazan, m-am tratat cu diferite nămoluri, am băut fel de fel de ape. Dar ce n-am încercat să fac! Mi-am cheltuit averea, încîntătoarea mea doamnă, tot căutîndu-mi de sănătate. Toți păcătoșii știa de doctori mi-au făcut și mai mult rău, mi-au băgat boala și mai adînc în mine. De băgat au băgat-o, dar de scos — aș! știința lor n-a ajuns atît de departe. Sînt toți niște bandiți care nu știu decît să ia bani, dar cînd e vorba de binele omenirii, nici nu se sinchiesc. Îți prescriu acolo o chiromanție oarecare, și tu trebuie să stai s-o bei. Ce mai una-alta: te bagă în pămînt! Dacă n-ai fi fost dumneata, îngerul nostru, azi eram în groapă. Mă-ntorc acasă de la dumneata marța trecută, mi-ai dat fărîmiturile pe care mi le-ai dat și mă gîndesc: „ce rost să aibă și astea? Oare să fie în stare firicelele astea ca de nisip și care abia se văd, să mă tămăduiască de boala mea cumplită și veche?“ Așa-mă gîndeam, necredinciosul de mine, și zîmbeam. Dar cum am băgat o fărîmiță în gură, gata! Parcă nici n-aș fi fost bolnav: ai fi zis că mi-a luat cineva suferința cu mina Nevastă-mea se uită la mine cu ochii mari și nu-i vine a crede.

„Tu ești, Colea?“ „Eu sînt!“ — îi răspund. Și ne-am pus îndată amîndoi în genunchi în fața icoanei și am început să ne rugăm pentru îngerul nostru izbăvitor: „Să-i trimiți, doamne, tot ce-i dorim noi!“

Zamuhrișin își șterge ochii cu mîneca, se scoală de pe scaun și dă să se așeze din nou într-un genunchi, dar generăleasa îl oprește și îl silește să ia loc în fotoliu.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumesci, — spune ea înroșindu-se de emoție și uitîndu-se cu extaz la portretul părintelui Aristarh. — Nu mie! Eu nu sînt decît o unecaltă ascultătoare.. Dar bine spui: cu dumneata s-a petrecut într-adevăr o minu-

ne! Un reumatism vechi de opt ani să se vindece cu o singură fărîmiță de „scrofuloză“!

— Ai avut marea bunătate să-mi dai trei fărîmițe. Una din ele am luat-o la masă și... gata! Seara, am mai luat una iar pe a treia, a doua zi. De atunci nu mai simt nimic. Să zic și eu că mă mai înțeapă ceva, dar nimic, absolut nimic! Și cînd te gîndești că mă pregăteam de moarte. I-am scris și fiului meu, la Moscova, să vie în grabă. Dumnezeu și-a luminat mintea, tămăduitoarea noastră. Uite, acum mă plimb după pofta inimii și mă simt ca în rai... Marța trecută, cînd am fost la dumneata, șchiopătam. Acum însă sînt gata s-alerg chiar și după un iepure, îmi vine să mă trăiesc o sută de ani. O singură supărare mai am: lipsurile noastre. Sînt sănătos, dar ce folos dacă n-am cu ce trăi? M-a copleșit nevoia mai rău decît boala... Bunăoară: acum ar trebui să semăn ovăz, dar cum să semăn dacă nu am sămînța? Ar trebui s-o cumpăr. Dar bani, tufă!...

— Am să-ți dau eu ovăz, Cuzma Cuzmici... Stai, stai, te rog! Mi-ai făcut o plăcere atît de mare, încît nu dumneata ci eu trebuie să-ți mulțumesc!

— Bucuria noastră! Cum de-a creat Dumnezeu o asemenea făptură! Bucură-te de roadele faptelor dumitale bune! Noi, ceștilalți, păcătoșii, nu avem nici măcar cu ce să ne bucurăm... Sîntem oameni mărunți, șterși, inutili... Numai cu numele mai sîntem boieri, dar din punct de vedere material, sîntem niște țărani, poate chiar mai rău... Trăim în conace de piatră dar e doar o amăgire. Fiindcă prin tavan curge apa. N-am cu ce să-mi cumpăr scinduri ca să-mi dreg acoperișul.

— Am să-ți dau eu scinduri, Cuzma Cuzmici.

Pînă la urmă, și cu aceeași metodă, Zamuhrișin obține și o vacă și o scrisoare de recomandare pentru fiica sa, pe care vrea s-o trimită la un pension și, mișcat de mărinimia Marfei Petrovna, începe să plîngă, își strîmbă gura și se scotocește în buzunar, căutîndu-și batista. Generăleasa vede cum, odată cu batista, din buzunarul lui iese și un ghemotoc de hîrtie roșie, care se rostogolește fără zgomot pe covor.

— N-am să te uit în vecii vecilor, — bolborosește el. Am să spun copiilor mei să te pomenească și nepoților, din neam în neam... Iată, copii, cine m-a salvat pe mine de la moarte și cine...

După ce își conduse pacientul pînă la ușă, rămasă singură, Marfa Petrovna se uită prin păienjeniișul de lacrimi la părintele Aristarh, apoi învăluie cu o privire dezmiardătoare și extaziată farmacia, manualul, chitanțele și fotoliul în care cu o clipă înainte șezuse omul salvat de la moarte și ochii îi cad pe ghemotocul de hîrtie scăpat de pacient. Se pleacă, îl ridică de pe covor, îl desface și găsește, în el cele trei fărîmițe, pe care le dăduse lui Zamuhrișin.

— Sînt aceleași! — se miră ea. — Chiar hîrtia este aceeași... Nici n-a desfăcut-o măcar! Dar în cazul acesta ce-a luat? Ciudat!... Doar nu m-o fi înșelînd!

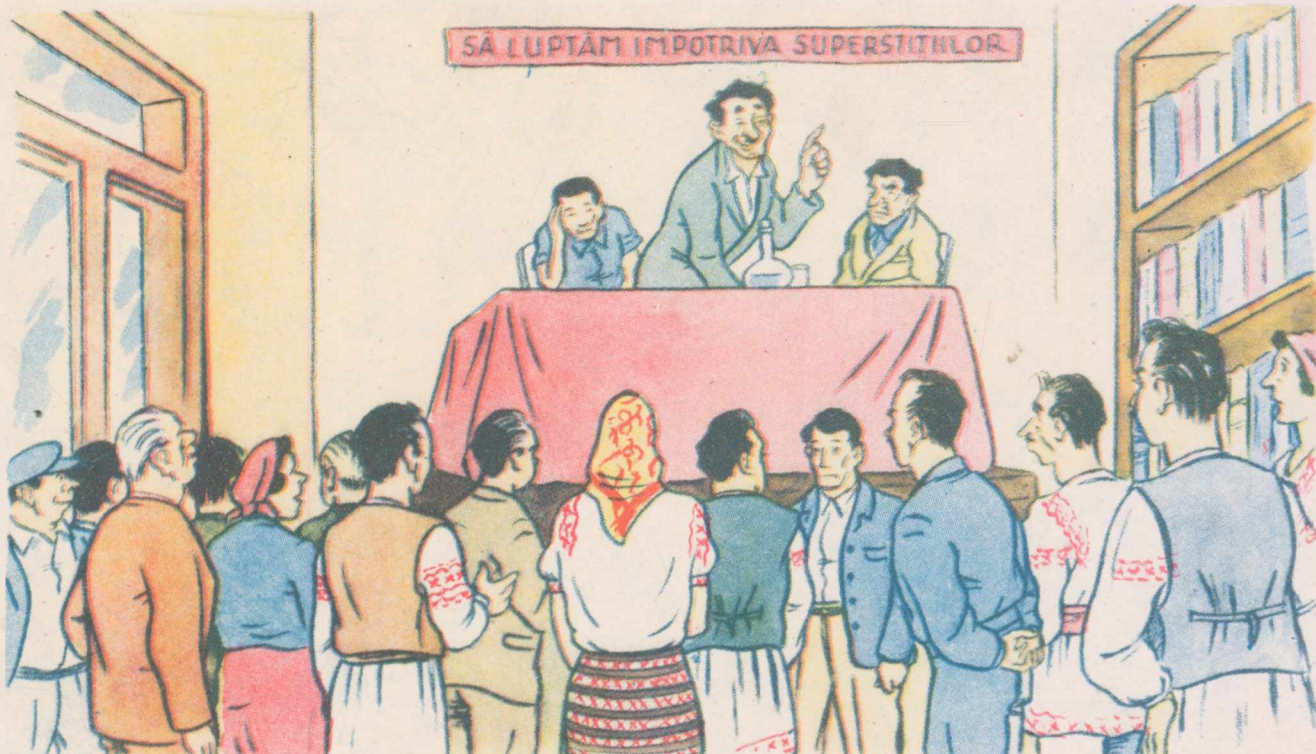
Și, pentru prima oară în cei zece ani de practică, în sufletul generălesei se strecoară îndoiala...

Încercînd să alunge această îndoială, continuă să primească la rînd bolnavii următori, dar, vorbind cu ei despre bolile care le amărăsc zilele, își dă seama de un lucru care mai înainte îi scăpase cu desăvîrșire: toți, dar absolut toți, de la primul pînă la ultimul, ca și cum s-ar fi înțeles, încep cu osanale, o proslăvesc pentru miraculoasa lor vindecare, se extaziază în fața marii sale înțelepciuni și a meșteșugului ei de tămăduitoare, ocărăsc pe doctorii alopași, apoi, cînd ea se înroșește de emoție, încep să-și înșire nevoile. Unul cere o bucată de pămînt să-și pună porumb, altul citeva care de lemne, al treilea, învoire să vineze în pădurile ei, și așa mai departe.

Generăleasa se uită iarăși la chipul dolofan și binevoitor al părintelui Aristarh, căruia îi datora revelația adevărului și un nou adevăr începe să-i pună stăpînire pe suflet. Un adevăr nespun de trist și de hîd:

— Vicleni mai sînt oamenii!

* În vechea Rusie, nobilii aveau dreptul să poarte o uniformă specială, pe care însă în fapt nu o purtau decît cei scăpătați din provincie, pentru a remîinti că sînt totuși nobili. (N. trad.)

... Această bibliotecă va contribui la risipirea neștiinței va înlătura superstițiile și, ca s-o pornim cu dreptul, o vom deschide miine, pentru că azi e marți.

CALISTRAT: Tovarășe inspector Ionescu, dați-mi voie să vă țin haina.

INSPECTORUL: Mulțumesc, tovarășe referent Calistrat!

După două luni.

CALISTRAT: Tovarășe șef de secție Grigorescu, dați-mi voie să vă țin haina.

ȘEFUL: Mulțumesc, tovarășe inspector Calistrat!

După patru luni.

CALISTRAT: Tovarășe șef de serviciu Vlădescu, dați-mi voie să vă țin haina.

ȘEFUL DE SERV: Mulțumesc, tovarășe șef de secție Calistrat.

După șase luni.

CALISTRAT: Tovarășe director adjunct Gavrilescu, dați-mi voie să vă țin haina.

DIRECTORUL ADJ: Mulțumesc, tovarășe șef de serviciu Calistrat.

După opt luni.

CALISTRAT: Tovarășe director Bodescu, dați-mi voie să vă...

După două săptămâni.

UN FUNCȚIONAR: Ce-a fost cu tine, Calistrate? Din referent ai ajuns inspector, pe urmă șef de secție, apoi șef de serviciu... Și acum iar referent?

CALISTRAT: De, directorul ăsta!...

FUNCȚIONARUL: Da' ce ți-a făcut, mă? Are ceva cu tine?

CALISTRAT: Are, mă!... Se îmbracă singur!

* * *

DIRECTORUL: Tovarăși, am fost criticat în nenumărate rânduri că nu ridic femeile în muncă. La aceste critici, pot da un singur răspuns: chiar astăzi, s-au întors

de la școala de calificare trei femei de serviciu din întreprinderea noastră (aplauze). Iată: tovarășă Maria, în ce te-ai calificat dumneata?

MARIA: Dactilografă!

DIRECTORUL: Tovarășă Florica, dumneata în ce te-ai calificat?

FLORICA: Șofer!

DIRECTORUL: Bine! Și tovarășă Angela?

ANGELA: Mecanic! Specialitate în motoare.

DIRECTORUL: Bravo! Felicitările mele! Tovarăși, în consecință, direcția a luat următoarele hotărâri: tovarășă Maria care făcea curățenie la parter, trece în muncă mai sus, așa că va lucra de aci înainte la etajul trei.

MARIA: Tovarășe director, dar era vorba să-mi dați o muncă mai de răspundere...

DIRECTORUL: De răspundere, tovarășă! De răspundere! La etajul trei vei face curățenie în biroul tovarășului director general.

MARIA: Tovarășe director, dar eu am învățat dactilografia!

DIRECTORUL: Ei, ce să-ți fac, tovarășă? Nu te putem avansa deodată. Treptat. Ai și dumneata răbdare! Așa... Tovarășă Florica, care s-a calificat... În ce te-ai calificat dumneata?

FLORICA: Șofer!

DIRECTORUL: A, da! Șofer... Dumneata nu vei mai face curăț-

tenie. Dar ia spune, ai învățat să conduci cum trebuie?

FLORICA: Da, tovarășe director, conduc până la 60 pe oră.

DIRECTORUL: Bine! Dumneata ai să conduci liftul. Și bagă de seamă: o să conduci mai mult de 60 pe oră. O să conduci și 70 și 80 pe oră, că la noi vine multă lume — ... Așa... Cine urmează? Da... Tovarășă Angela. Dumneata te-ai calificat parcă mecanic de motoare. Nu?

ANGELA: Da, tovarășe director.

DIRECTORUL: Și la ce motoare te pricepi? La cele de zece cai putere? Douăzeci de cai? Treizeci de cai?

ANGELA: Și la cele de douăzeci de cai, și la cele de treizeci de cai...

DIRECTORUL: Perfect! De miine lucrezi la grajdurile noastre. Vezi că avem acolo 70 de cai. Ar veni cam două motoare și ceva... Vezi cum te descurci! Așa... Ei, tovarăși, să mai spună cineva că în întreprinderea noastră directorul nu ridică femeile în muncă.

* * *

Ce se întâmplă când o scrisoare ajunge la destinație cu întârziere.
SOȚIA: Costele, bine c-ai venit! Uite, ți-a sosit o scrisoare de la Lenuța, din Cluj.

COSTEL: O, ce bine!... De doi ani n-am mai primit vești de la ea. Ia să văd, ce scrie? (murmurând).

Dragul meu Costel... Da... da... mda... Auzi, Mario, se mărită Lenuța... Da.. Mda... da... pe două zile e nunta. Uite, ne vom căsători și pe noi.

SOȚIA: Minunat! Plecăm, plecăm neapărat. (bătăi în ușă). Să văd cine e.

COSTEL: Vasăzică, se mărită Lenuțaaa!... Ei, bravo! Și-mi se pare că a nimerit bine!

SOȚIA: Costele, un prieten de al tău din Cluj. Ți-aduce știri de la Lenuța.

PRIETENUL: Noroc, Costele! Nu ne te-am găsit!

COSTEL: Ce faci, Sandule? Bine ai venit!

SOȚIA: Luați loc, poftim! Pe mine mă scuzați, am puțină treabă.

SANDU: Ei, Costele, ai aflat ceva nimerit? Sora ta...

COSTEL: Da... Chiar acum am primit poșta... Spune, Sandule, l-ai văzut?

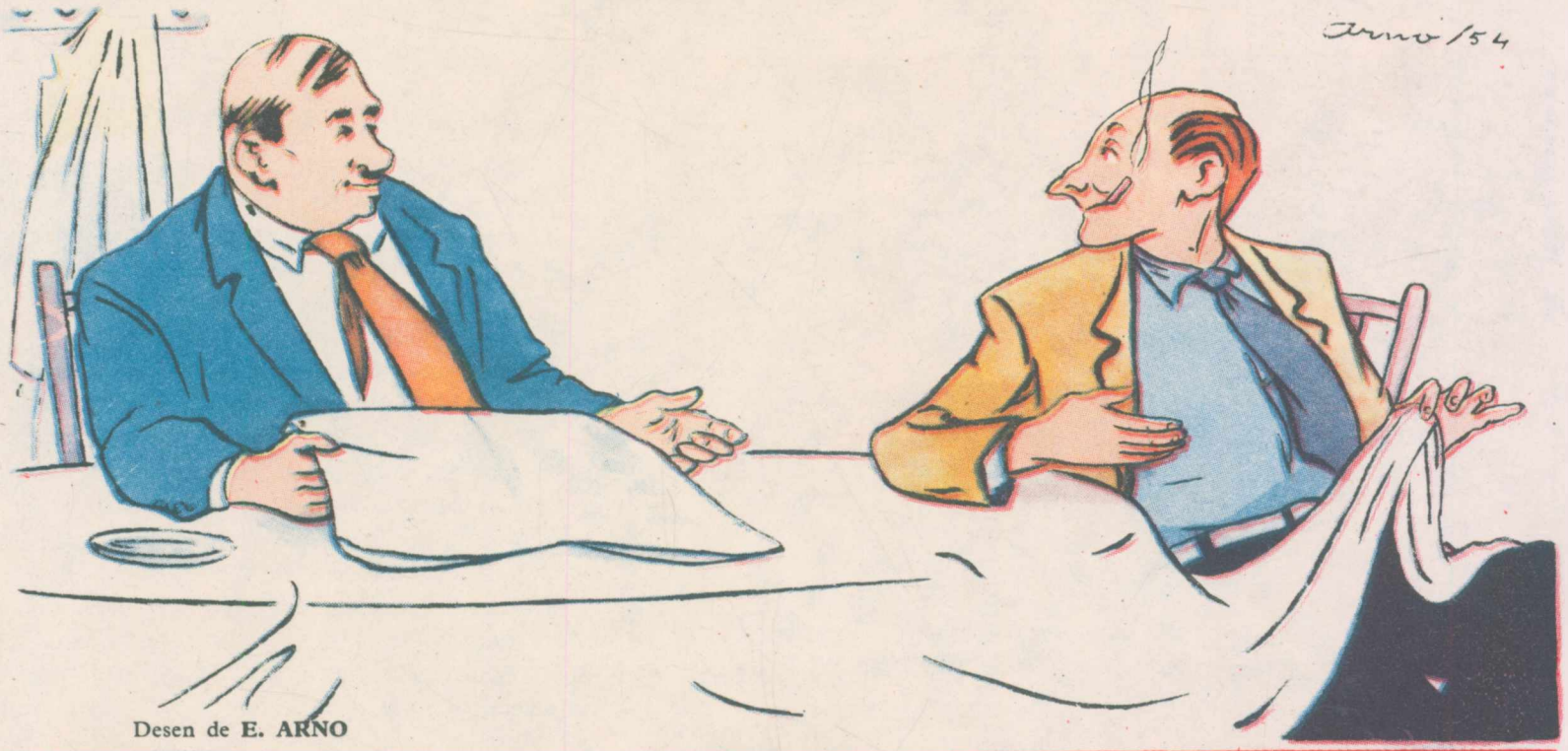
SANDU: Sigur! Să-l vezi, o boală bună nu alta! Dolofan și mărțur... O dulceață!

COSTEL: Zău, mă? Dolofan și mărțur? Păi, Lenuța-i înaltă și slabă. N-o fi caraghios?

SANDU: Ce caraghios, e o minime năție! Și țipă, mă, toată ziua țipă!

COSTEL: Ce spui, Sandule! Țipă! Ei, stai că asta nu-mi place! Lenuța nu zice nimic?

SANDU: Ce să spună? Nimic! Să-i ia o doică și gata!

Desen de E. ARNO

— Cum ți-ai dat seama că restaurantul s-a deschis astăzi?
 — Fața de masă e curată.

PLANUL UNEI LECȚII MODEL DE BOX

Desen de NELL COBAR

... PHII... SI TONUL ȚSTA CARE ÎNȚIRZIE

1

Partea introductivă.

2

Partea pregătitoare : exerciții de înviore.

3

Partea fundamentală : perfecționarea loviturilor la aparate.

4

Un bun boxer își dezvoltă simțul de apărare a acțiunilor adversarului.

5

În timpul luptei e interzis boxerilor să lovească mai jos de centură.

6

Upercut : bratul se trimite brusc în sus spre țintă ca și cum ar vrca s-o strâpungă. Adversarul, căzînd, va fi numărat

7

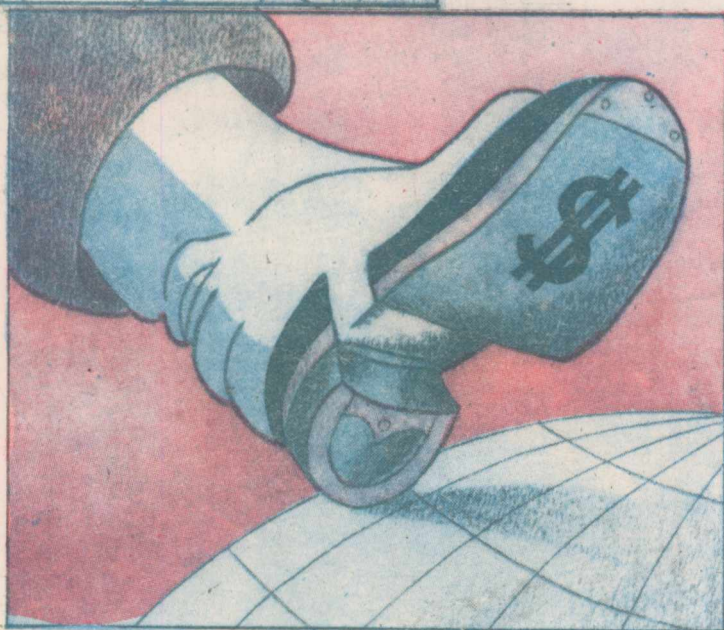
Învingător prin scoaterea din luptă a adversarului

COSTEL: Doică? Cum doică?
 SANDU: Doică, ce te miri! Măne-i ia și un căruț ca să-l scoată la plimbare!
 COSTEL: Cum, mă Sandule? La ce să-i ia căruț? Nu merge singur?
 SANDU (rîzînd): Păi, cum o să meargă singur? Nici nu se ține pe picioare!
 COSTEL: Da, mă, da' nu-nțeleg ce găsești tu de rîs în asta: țipă la ea toată ziua, îi trebuie îngrijitoare, o fi și bețiv că zici că nici nu se ține pe picioare, el e mic și gras, și Lenușa e slabă și înaltă, și tu rizi! Ce i-a trebuit, mă, ce i-a trebuit? Nici nu mai merg la nuntă!
 SANDU: Care nuntă, mă, ce nuntă?
 COSTEL: Păi, nunta sor-mii... Cu ăsta grasu', cu bețivu'...
 SANDU: Tu aiurezi? Ce nuntă?
 COSTEL: Lasă-mă, frate. Uite aici scrisoarea. Citește negru pe alb: mă invită la nunta ei.
 SANDU: Ia să văd și eu scrisoarea (murmură): Mda... Mda... (izbucnește în rîs) Aoleo, mă Costele, am înțeles. Ia uită-te aici la data scrisorii: scrisoarea asta a trimis-o acum zece luni, cînd s-au căsătorit.
 COSTEL: Zău, mă? Și atunci ăsta grasu' care nu se ține pe picioare cine e?
 SANDU: Țsta-i copilul, nepoțelul tău...
 COSTEL: Oof! Mi s-a luat o piatră de pe inimă.
 SANDU: Ei, ce stai? Scrie o scrisoare și felițată-i!
 COSTEL: Scrisoare? Nu, Sandule, nu scriu nici o scrisoare că n-o să găsească copilul acasă.
 SANDU: Cum n-o să-l găsească? Dar unde o să fie copilul?
 COSTEL: La recrutare, mă, la recrutare!

VISURI DE DOMINAȚIE
MONDIALĂ

IERI...

AZI...

Desen de I. GROSS

NOTE DESPRE UN BRELAN DE VALEȚI

de M. EDRI

Se vaită, suspină și plîng cu sughițuri colonialiste. La Londra, poartă doliul Indiei abandonate. La Paris, nevoia de a-și lua adio de la Indochina le oprește trufandalele în gît. La Haga, se oficiază parastase în amintirea Indoneziei „defuncte”. Dar toate scenele de jale adunate la un loc nu ating nici pe departe intensitatea acceselor de dezlănțuită disperare ale imperialiștilor americani... China pierdută!... Coreea pe jumătate scăpată din ghiarele lor!... Dien Bien Fu!...

Colac peste pupăză, Anglia, prietenă și aliată, îi cere guvernului S. U. A. să recunoască Republica Populară Chineză.
Ei, asta nu, odată cu capul!

Pentru „operația China” l-au angajat de mult pe Cian Cai-și.

Că respectivul, căruia numai injecțiile Wall-Street-ului îi mai tin suflarea, nu este decît capul unei bande de gangsteri, o știe toată lumea. A spus-o în gură mare, de la tribuna Senatului american, Mr. Connally, președintele al Comisiunii afacerilor externe a înaltului for.

Ba, a mai și adăugat că senatorii ar comite o mare prostie dacă ar aproba ca S. U. A. să azvîrle două-trei miliarde de dolari ca să învie cadavrul de la Taiwan. Ajungă-i lui Cian Cai-și — a exclamat el — cele 300.000.000 dolari aur pe care le-a... „subtilizat” din tezaurul statului chinez.

Pe același Cian Cai-și l-a zugrăvit scurt și cuprinzător — în memoriile lui — de curînd răposatul general american Stiwell astfel: „El se crede un dumnezeu, dar nu este decît un „măgar”.

Ba, a mai adăugat.

„Pe comuniști și pe gomindaniști îi judec după cele văzute de mine însumi.

Gomindanul: corupție, haos, impozite uriașe, îmbuibarea citorva și crunta mizerie a celor mulți.

Programul comunist? Reducerea impozitelor, ridicarea producției și a nivelului de trai. Iar comuniștii, o știu bine, au obiceiul să realizeze ce au proiectat”.

Pentru „operația Indochina”, americanii și-au asigurat concursul împăratului Bao Dai. Om de ispravă și ăsta. Nu și-a vîndut țara decît de trei ori. Mai întîi japonezilor, apoi francezilor, iar acum americanilor. Curînd curînd nu va mai avea însă prilejul să se vîndă și s-o vîndă. Poporul vietnamez îl va oferi, pe gratis, cui va voi să-l ia. Se pare însă că ofertele nu se prea împulzesc nici peste ocean. Senatorul Lodge a declarat-o de curînd formal: „Bao Dai n-are șanse. A încercat să joace tare și a pierdut”.

O singură nedumerire avem: unde a jucat tare? La bacara?

Pentru „operația Coreea”, miliardarii în dolari se sprijină pe cîrjele lui Li Sin Man, autocrat feudal ros de viții și de ambiții. Printr-una din acele nerușinate răstălmăciri de cuvinte, proprii „Vocii Americii”, fantoșa de la Seul a devenit peste noapte un simbol al democrației. Cîteva aspecte ale democrației lisinmaniste au fost culese de gazetarul american Marc Gayn.

„Nu sînt comunist, a notat el într-un volum de impresii publicat încă înainte de

IN LUMINA FAPTELOR

Pentru ca un student sărac să găsească în S. U. A. mijloace de trai și bani de taxe mai grele decît textele, e nevoit să recurgă la diferite munci extrașcolare, printre care lustruirea ghetelor (altora), spălatul vaselor (la restaurante), deschiderea ușilor la automobile în fața teatrelor (pentru ca bogătașii să fie scutiți de acest prea anevoios efort muscular), sînt cele mai obișnuite. Dar concurența în aceste „profesii” e mare, așa că tinerii cu imaginația fertilă descoperă alte surse de activitate, mai originale și nu la îndemîna oricui. Astfel, studentului Mc. Patrick de la universitatea din Chicago i-a venit gîndul să se prezinte la un concurs care nu avea nimic comun cu cele de la facultatea de litere și filozofie, ale cărei cursuri le urma.

Organizat de un manager bun cunoscător al gusturilor artistice ale burghezului american, acel concurs avea ca obiect, pe lîngă un „captivant” spectacol, și stabilirea unui record al... mîncătorilor de plăci de patefon. Vechiul record era de 2 plăci și 5 șesimi. Dar studentul Mc. Patrick a fărîmat în dinți și înghițit 3 plăci pe de-a-ntregul și a devenit astfel un recordman admirat și invidiat.

De pe urma acestei grandioase isprăvi, studentul s-a ales cu suma necesară pentru achitarea taxelor și cu o serioasă boală de stomac. Dar cîștigul cel mare pentru viitorul filozof va fi cunoașterea valorii unui regim social care obligă tineretul studios să înghiță plăci de patefon pentru a putea gusta și din fructul oprit (în S. U. A.) al învățăturii.

războiul coreean, sînt un simplu ziarist care a asistat la crearea unui stat polițist sub firmă democratică”.

Pe Muk, directorul unui ziar din Fusan, americanul l-a întrebat:

Gayn: — Aș vrea să stau de vorbă cu niscăiva membri ai opoziției.

Muk: — Greu. Țștia sînt sau în groapă sau în clandestinitate.

Gayn: — Nu vorbesc de comuniști. Vorbesc de liberali.

Muk: — Țștia sînt sau în clandestinitate sau în pușcărie.

Mai scrie Gayn: „N-am văzut aici (în Coreea de Sud — n. n.) decît poliție, corupție și jaf”.

La ananghie, omul se agață și de un pai. În disperarea lor, monopoliiștii se agață de trei paie, unul mai putred ca altul. Unde mai puneți că acești cavaleri ai „democrației” și „independenței” stil american au la activul lor și o vertiginoasă iuțeală de picior. Au dovedit-o, cu toții, și cu o egală virtuozitate, fugind de le scăpărau călcăile din fața Armatei populare din China, din Coreea, din Indochina.

Și cu acești superalergători — speră supermenii să pună stăpînire pe țările eliberate, sau pe cale de eliberare, ale Asiei, pentru ca să le poată jefui în voie.

Comedie bufă.
Dață n-ar exista primejdia ca în nesățioasa și furioasa lor dorință de acaparare a tuturor avuțiilor de pe glob, imperialiștii să dezlănțuiască un război mondial, întreg pămîntul s-ar strîmba de ris.

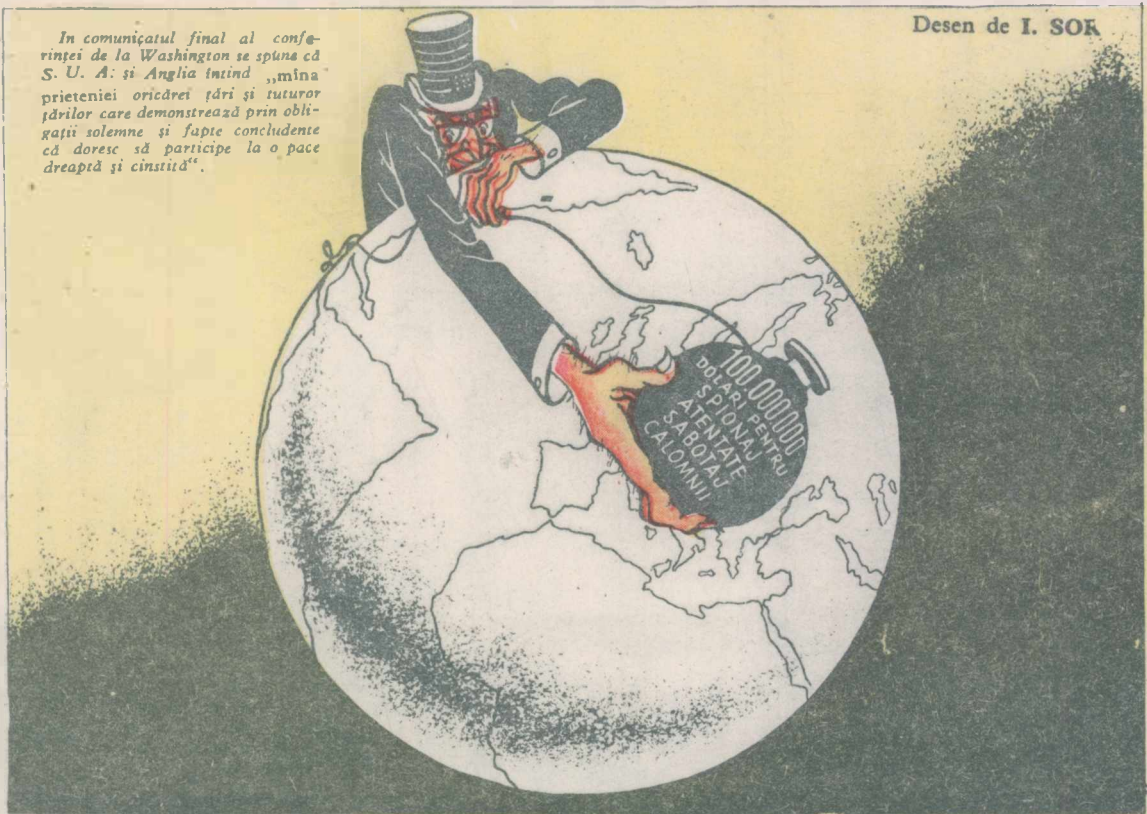
SPORT OCCIDENTAL

Unui boxer care și-a vîndut
titlul de campion.

*Boxerul pe podea se-ntînsî
Și pin' la zece i s-a numărat
Cînd în cabină însă reveni
Numărătoarea a continuat
Pîn' la „o sută douăzeci de mii.“*

După un meci de fotbal
în America de Sud.

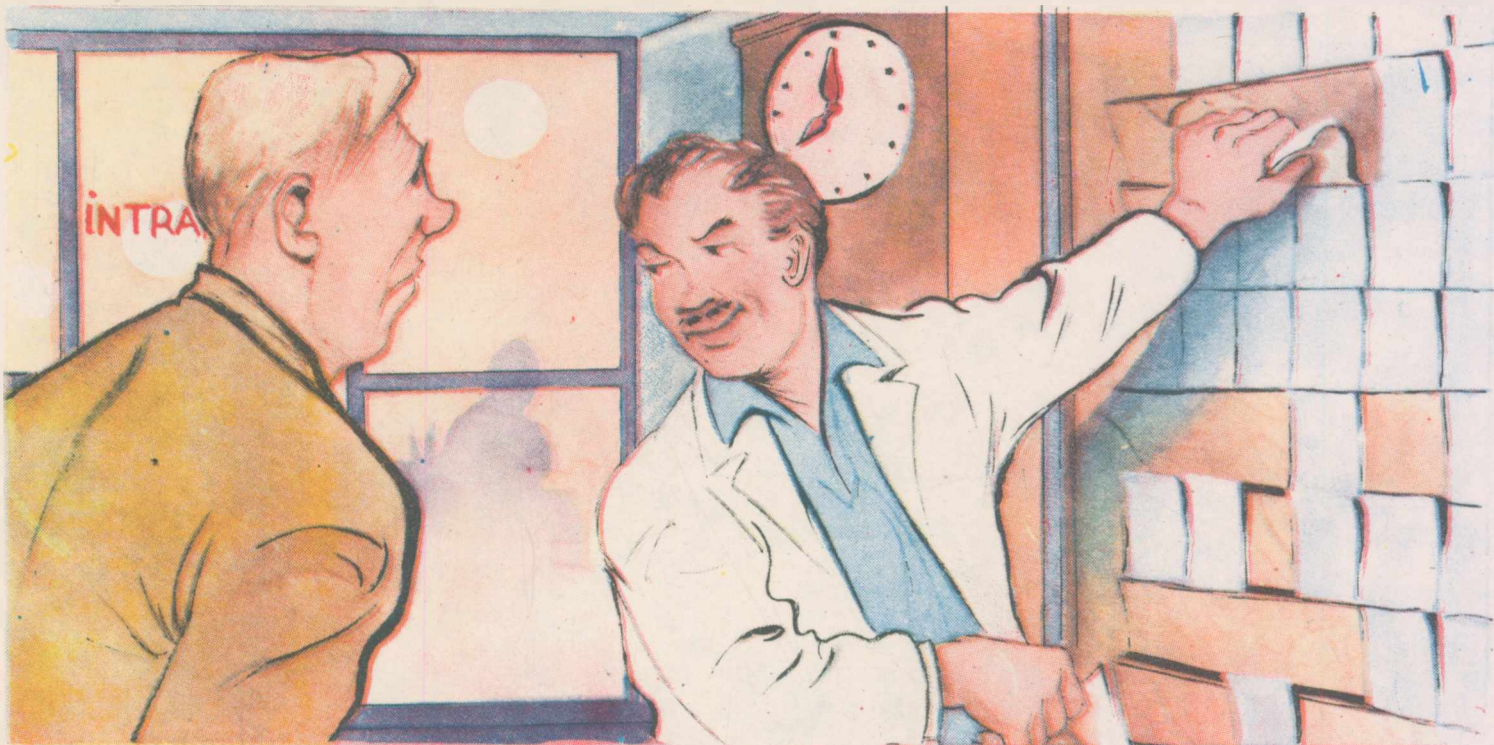
*Jocu-avu o tristă soartă
Și-un obișnuit final:
Mînea au trimis-o-n poartă
Adversarii... în spital.*

Realitatea mîinii întinse

Desen din „CROCODIL“ de I. GANF

— Ce faci, Popescule, pontezi și pentru Ionescu?
— Nu e nimic. Miine pontează el pentru mine!

Finii LUI ILIUȚA

Pe nesimțite, soarele s-a ascuns în spatele dealului și, în scurtă vreme, umbra înserării a cuprins întregul sat. În biroul cooperativei, aplecat peste masa de lucru, achizitorul Iliuță studiază planul săptăminal de muncă. Apoi, scoțându-și carnetul cu scoarțe roșii din buzunarul de la piept, a început să noteze cu răbdare și nespusă atenție sarcinile pentru ziua următoare:

— De intensificat munca de lămurire printre țărani muncitori din cătunul Vadulii pentru contractarea de animale și produse animale cu cooperativa.

— De încasat părțile sociale de la cooperatorii restanțieri din Valea Mieiilor.

— De informat la Sfat despre mersul achizițiilor.

— De comunicat mătușii Salomia Buceag c-au sosit broboade și învățătorului Ioachim Goț că s-a primit hîrtie roșie.

— De redactat pentru gazeta de stradă un articol în legătură cu frunțașii în acțiunea de valorificare.

— De vizitat „finii”.

În timp ce caligrafia ultimul punct, ochii mari și negri ai tînărului achizitor — după care se dau în vînt fetele din sat — au prins a străluci plini de duioșie. Dar, ca să nu vă pun răbdarea la prea mare încercare, să vă istorisesc fără ocol cum a ajuns Iliuță, deși flăcău, să aibă puzderie de finii!...

— Iată-l și pe achizitorul nostru, roști careva din grupul țaranilor adunați, în zori, în fața cooperativei.

— Eu zic de Iliuță că-i un băiat de ispravă, grăi moș Niculae Fulga. Zilnic îl văd stînd de vorbă despre toate celea, și tare mult îmi place cînd cuvîntă la stația de radioficare.

— Tînăr, tînăr, dar cînd vorbești cu el e așezat și înțelept. Pune suflet și pricepere la treabă, adăugă lelea Floarea a Găvanului.

— Eu, zise Dănilă Tudoran, un om între două vîrste, nu l-am cam avut pînă de curînd la inimă. Îl socoteam un sforar ce umblă cu vorbe mari ca să-și facă rosturile. Dar ce credeți?

— Cum asta, Dănilă?

— Stați să vedeți. Intr-o zi mă trezesc cu Iliuță-n ogradă!... Imi dă ziua bună și-ncepe să mă-ntrebe de unele și altele, de parcă eram prieteni din tinerețe. Fără să bănuiesc unde vrea s-ajungă pehlivanul, mi-am deschis sufletul ca la un frate. I-am spus că-s mulțumit de toate: și de recoltă, și de cote, și de banii statului.

— Cred și eu! — zice el. Cum să nu fie recolta-n lege, cînd ai închiriat plug, semănătoare și alte alea de la cooperativa?!

— Asta cam așa-i! zic eu.

— De ce să nu fii mulțumit de cote — zice el... Dacă-s așezate cu socoteală...

— Ai dreptate! zic eu.

— Și cum să nu-ți fie dragi banii statului, zice el, — cumperi cu ei ce-ți poștește inima: stămburi, încălțări, și chiar bicicleta de la cooperativa?! Este?

— Este, nu te-ncontrariez! zic eu.

— Dar te-ai întrebat vreodată,

bade Dănilă, cui îi datorezi toate astea? zice el.

— Clasei muncitoare! zic eu.

— Așa, așa, zice el. Da, mă rog, cum ai răspuns tăluță la ajutorul muncitorilor de la orașe?... Ce le-ai trimis prin cooperativa?

Ei, cu vorbele astea m-a pus la pămînt!... A doua zi l-am așteptat de cu noapte în fața cooperativei, și-am încheiat contract pentru îngrășarea unei perechi de juncani.

După ce făcurăm formele, încasai avansul și cumpărai ceva mărfuri mai speciale. Pehlivanul de achizitor ce crezi că-mi spune?

— Acu ne-am cumetrit, bade Dănilă... O să te calc cînd și cînd, să-mi văd finii!

Și nu pot să zic nimic... se ține strașnic de cuvînt!

Luna se prîpônise de mult pe un stîlp de telegraf, cînd se stîrni zarvă mare în bătătura lui Dănilă Tudoran. Careva bătea cu putere în poartă. Ciinele se năpustise în-tăritat și puicile prinseră să chirăie sperioase.

— Care ești acolo, mă?

— Eu sînt, cumetre Dănilă, eu, Iliuță.

Omul, de partea cealaltă a zăplazului, clămpăni cu nerăbdare ivărul.

— Hai, nu mă ține ca vițelul la poarta nouă... Vin și deschide de-

grabă c-am trecut să-mi văd finii!

...Cînd a intrat în grajd, Iliuță s-a uitat de jur împrejur să vadă cum merge cu curățenia. Și-a aruncat apoi privirea pe așternuturile proaspete. Își plimbă mina îndelung prin finul, sfecla și uruiala pregătite pentru hrana de dimineață. Și, bătînd crupele juncanilor, a exclamat plin de mulțumire:

— Halal finii îmi crești, bade Dănilă!... Au de pe acu două degete de grăsimă la coaste și la greabăne!... O să încasezi pe ei bănet nu glumă...

Dănilă Tudoran, umflindu-și pieptul, roști cu schepsis:

— Marfă bună... bani buni!... Asta zic și eu tovărășie! Fără spiculanti.

— Știi ce m-am socotit, bade Dănilă?

— ?...

— Să facem un schimb de experiență cu alde Perjoaia, Crinju, Dumitrașcu și ciți or mai fi!

Să vadă și ei cum grijeste vitele... Că, vorba ceea, nu-i nici o concurență!...

— Să facem, Iliuță, de ce să nu facem?

Cînd a pășit sub snopul de lumină al becurilor din uliță, Iliuță — trăgîndu-și cloplul ștregărește pe-o sprinceană — a început să-i zică de mama focului un cîntec săltăreț...

„Cumetre deschide-n grabă
Că nu-ți vin jandari pe poartă,
Este Iliuță-a Linii
Ce-a venit să-și vadă finii!...”

De după zaplazuri se arătau fețele surizătoare ale țaranilor ce îl imbiau să-și facă drum și în ogrăzile lor, iar din grajduri îi țineau isonul mugetele „finilor”...

Gilceavă în tramvai

Cînd tramvaiele umblau cu cai, lumea nu era așa grăbită ca astăzi. De cum începeau căldurile, vagoanele deschise, cît niște cotețe pe roate, se prefăceau în corăbii cu pinze. Cum? Aveau pe laturi perdele în chip de fișii lungi în care mai împingea și vîntul. Nu se născocise încă nici cleștele de găurit. Taxatorii însemnau biletele cu unghiile. Pe platforma dinainte a un vizitiu care avea un bici înfipt ca o luminare într-un sfeșnic de curea prins de table. Avea și un clopot. Avea și o manivelă de care învîrtea ca la o rîșniță ca să oprească roțile. Avea și hățuri. Avea și prosop... Da, da: odată am văzut un vizitiu cum și-a suflat nasul și cum se ștergea pe mîini de coada calului. Și cite și mai cite... Pe linia dinspre bariera Vergului trăgea la tramvai o iapă bălană cu mînzul după ea. Pe aici, vizitiul era mai liniștit. Nu trebuia nici să rîșnească din manivelă, nici să scuture din clopot; iapa se oprea mereu și necheza după neascultătorul de mînz care păștea iarbă ori zorele pe lingă cele garduri ori maidane.

Taxa era scumpă. Umbla pe atunci un cîntec care începea așa:

Musiu Bacus, ce mai faci?
Pe butoi te-ășezi și tragi.
Dă-ne și nouă să bem
Că parale nu avem.
C-am dat banii la traivan
Și-am rămas cu nici un ban...

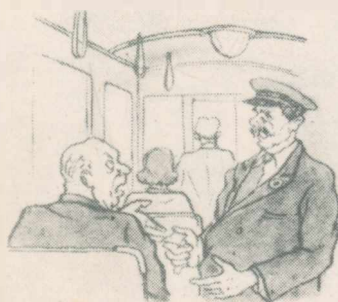
Așa spuneau unii oameni: traivan. Nu știau că vorba aceasta nouă venea de la numele unui irlandez O-Tram și way, ce pe englezește înseamnă cale. Mai erau apoi și niște cotețe pe roate, care se numeau tramcare. Astea nu mergeau pe șine, ci pe calțarim și dacă te aflai în ele nu știai ce să faci mai întîi: să te ții cu mîinile de pîntece din pricina hurducăturilor, ori să le duci în chip de dopuri la urechi... Mai erau...

Dar cite nu erau pe atunci? Pe gemulețele vagoanelor stăteau lipite niște petice de hîrtie pe care scria cu slove de tipar așa: „Păstrați biletele pînă la coborîre”. Numai că unii călători păstrau năravul de a nu scoate bilet și atunci, dacă venea controlorul, se isca gilceavă și întimpla uneori că controlorul, spre a se

despăgubi, lua călătorului pălăria din cap. Nu se născocise încă nici amenda.

Dar să povestesc mai bine despre gilceava mea de mai deunăzi în itebul cu cai electrici. Mă sui în tramvaiul 13, „puntu' Iudii”, cum îi spuneau acestei țifre fatale bătrînii noastre superstițioși, cam pe la capul liniei dinspre Pantelimon.

— Taxa! zice încasatoarea.
— Poftim!
— Poftim! zice și dînsa.
— Poftim! zic eu iar.
— Ce?
— Un bilet.

— De ce?
— Mi-ai dat două lipite.
Oprese unul și m-ășez cam către ușa din față. Pe aproape de Universitate, hop un mustăcios cu floare roșie la cheotoarea hainei.

— Biletele la control...
— Poftim! zic, și-i dau biletul.
— Altu'
— De ce!
— Nu e bun.

Incep a mă scotoci. Nici un alt bilet. Tramvaiul se oprește. Dau să cobor. Mustăciosul m-apucă de mîncă:

— Stai, tovarășe!
— De ce?
— Biletu'!

Tramvaiul pornește. Incep iar a mă scotoci. Nici un bilet!

— Lasă, lasă!... zimbește mustăciosul.

— Cum?
— Știm noi d-astea.
— Ce?
— Fartiții de teatru.
— Cum, adică?
— Scoate mai bine cinci lei.
— Așaa?... Ia hai cu mine la teighea!
Și de data asta îl iau eu de mîncă pe controlor și-l duc la încasatoare. Zic:
— E adevărat c-am avut două bilete?
— Da!
— Ei, vezi?... mă proțăpesc către mustăcios.
— Ce are a face?
— Cum ce are a face? Sînt cinstit!
— Oi fi, da' dă-mi biletu'!
— Nu-l mai am.
— Scoate altu'!

Ce mai încoa-încolo?... A trebuit să scot alt bilet și încă pe toată linia, măcar că n-avusesem treabă pînă la stația Sf. Elefterie, unde am ajuns cu gilceava. Aici cobor, o iau pe jos înapoi, mă scotocesc și, ce să vezi? Biletul cu pricina, nou-nouț, în buzunarul de sus al jilecii. Dar acum cui să-l mai arăt? Felinarului sub care mă oprisem? Lunei de pe cer care parcă zimbea malițioasă către mine?

Cotii pe o uliță, trecui linia lui 12, intrai în Cișmigiu și m-ășezai pe o laviță.

„Hm, io sînt de vină...” începui a mă dojeni de unul singur. „Așa-mi trebuie... Am mai văzut eu un călător care răsucea biletul ca pe o scobitoare și se curăța cu el în ureche... Altu' îl cocoloșea între degete ca un hap de la spițarie... Altu', cînd a venit controlorul, i-a întins un pumn de hîrtiușe și i-a spus: „Poftim d-alege!”... Altu', cînd i-a cerut biletul, a zis arătînd geamul: „Ia-l de acolo!” — „Păi acolo-l lipiși?” zise controlorul. — „Da' nu cumva colea?” se gîsti călătorul, împungîndu-se cu degetul în frunte. Ei, dar oricum, eu eram inocent, eram...”

Șșșș! îmi șopti deodată teiul, fîntînă de mireasmă deasupra laviței, în care se abātu un vîntușor. Mă dojenea și el... Pornii îngîndurat. Da, da: inocența nu scuză neglijența! mă răzgîndii pe drum.

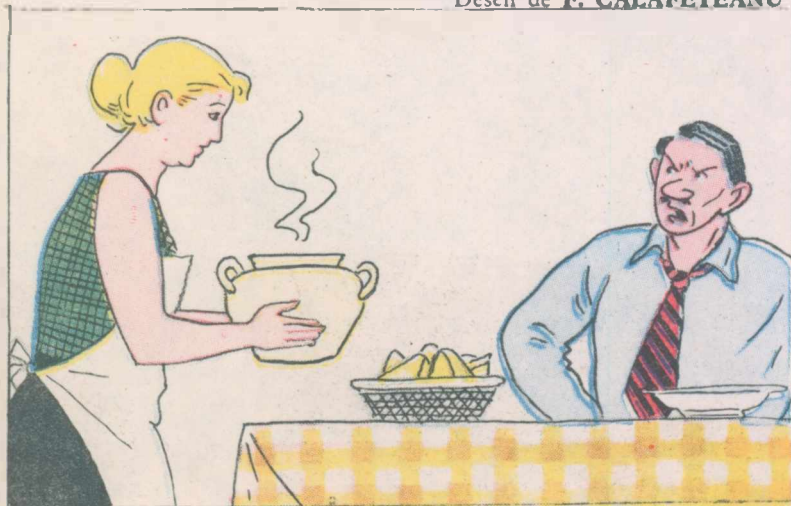
LA SERVICIU...

— Nu mă pot ocupa de gazeta de perete după masă, fiindcă trebuie să am grijă de copii.
— Ce vorbești? Și de treburile obștești cine o să aibă grijă?...

ȘI ACASĂ

Desen de E. CALAFETEANU

— Astăzi trebuie să merg la o constătuire cu delegata străzii!
— Ce vorbești? Și de treburile casei cine o să aibă grijă?...

CINE POARTĂ RĂSPUNDEREA

de ȘTEFAN TITA

Pascu ședea în fața biroului și nu-i venea de fel să pună mîna pe condei. Nu, nu-i venea de fel să întocmească procesul-verbal. Iși ținea capul proptit în palme, adînc cufundat în gînduri.

Auzi, tocmai lui să i se întîmple asemenea năpastă. De cînd este responsabil cu protecția muncii în întreprindere, nu s-a întîmplat nici un accident. A, chestia cu fărîma de șpan care a sărit în ochiul lui Matei? Un fleac. La dispensar i-au scos șpanul numai decît și omul n-a lipsit de la lucru nici o zi. Și atunci cine a fost vinovat că Matei a lucrat fără ecranul de protecție care s-a defectat? El, Pascu! Ca și cum ar putea să aibă grijă de toate..

Și dacă s-au repezit Savu și Teodorescu să-l critice în ședință pentru asemenea fleac, apoi să vezi ce o să sară cu gura acum, cînd o întreagă stivă de piese de tuci s-a prăbușit peste piciorul lui Alexandru. Nu-i vorbă,

accidentul nu-i grav. O zdrelitură. Dar așa sînt ăștia. Sar cu critica, fac din țînțar armăsar, fără să cerceteze, că de, poate sînt și cauze obiective. Dar ce vină are el?

În orice caz, spună fiecare ce o vrea, de data asta chiar că nu are nici o vină! În citeva rînduri a atîrnat placarde scrise cu mîna lui, caligrafic, cu litere rotunde, recomandînd ca piesele pregătite să fie bine stivuite. El e răspunzător că nu s-a uitat nimeni la placarde? Să vezi, o să spună acum că le-a pus în locuri ascunse. Dar ce, poate să facă expoziție de placarde? Cît privește broșurile cu instrucțiuni, cum au venit le-a și dus la bibliotecă. Nici o lună nu le-a ținut la el în birou! Că nu le-o fi citit nimeni, nu le-o fi citit, asta-i altceva. Ce vină are el?

La drept vorbind, cînd stai să cercetezi mai în adîncime, vezi limpede că dacă poartă cineva răspunderea accidentului, acela nu

poate fi decît bibliotecara. Nici vorbă, bibliotecara! Asta-i! Ori dacă mergi și mai în adîncime, răspunderea o poartă chiar responsabilul cultural. Dacă oamenii ar fi citit instrucțiunile, nu s-ar fi produs accidentul.

Și cine mă rog, are sarcina de a face pe muncitori să citească, cine? El, ori responsabilul cultural și bibliotecara!

Inseninat pentru o clipă că a găsit o ieșire din impas, Pascu puse mîna pe condei și caligrafie cu litere rotunde: „Proces-verbal“. Dar cînd să înceapă redactarea, se înnegură din nou. Parcă se și vede la gazeta de perete obiectul unei caricaturi făcute de Irineu cu explicația: „Unde dai și urde crapă“... Nici vorbă. I-o face. Și Irineu ăsta se crede deștept. Dacă are puțin talent acolo, crede că-și poate permite să ia toată lumea în răspăr.

Ci-că fugă de răspundere. Auzi, dacă vrea să iasă adevărul la iveală, fugă de răspundere. De fapt, el nu fugă de răspundere, dar răspunzător cu adevărat de accidentul lui Alexandru este... dacă nu responsabilul cultural, în orice caz, Bărbulescu. Da, da, chiar el. În loc să-și vadă de treburile lui, că e fruntaș în producție, se bagă peste tot. Dacă e strungar fruntaș, să-și vadă de strungul lui și să nu se amestece unde nu-i fierbe oala. Ce a căutat să ajute la încărcat? Pe cît știe el, lucrurile s-au petrecut în felul următor:

În fața halei au tras autocamioanele să încarce piesele stivuite. Bărbulescu abia ieșise din schimb și, în loc să se ducă la spălător, nu, că pune și el mîna. Mă rog, vrei cu orice preț să se vorbească de tine, treaba ta! Dar ce mai tragi și pe alții după tine?

Atît i-a trebuit lui Alexandru să-l audă pe Bărbulescu spunînd că lucrul trebuie să meargă mai repede ca să nu se urce locația autocamioanelor, ca să sară și el la încărcat. Parc-ar da din buzunarul lor! Și ce-i dacă se urcă locația, e treaba lor? E treaba direcției. Să-și facă ea socotelile, să aibă grijă de economii, nu să vii tu să te repezi ca nebunul să-ți cadă movila de piese pe picior. Acum, dacă Alexandru are piciorul zdrelit e bine? Să spună el dacă-i bine!

Și cine s-ar chema că-i răspunzător de toată tărășenia? Bărbulescu? Aș! Nici pomeneală. Răspunzător pînă la urmă o să iasă tot el, Pascu. Că el are protecția muncii.

Uff! Fir-ar să fie de viață! Dacă responsabilul cultural nu-și vede de treabă și oamenii nu citesc, Pascu-i răspunzător! Dacă Bărbulescu se viră unde nu-i fierbe oala și-l trage și pe Alexandru să-și zdrelească piciorul, tot el, Pascu, e răspunzător. Uite așa, toate, toate se sparg în capul lui... Greu, greu de tot!

Amărit, Pascu își cuprinse din nou fruntea în palme. Cum stătea așa îngîndurat, prin fereastra larg deschisă răbufni în odaie o trimbă puternică de vînt și-i risipi hîrțile de pe masă.

— Nu se mai potolește vîntul ăsta odată! De trei zile suflă ca turbat... mormăi Pascu strîngîndu-și hîrțile. Apoi se ridică să închidă fereastra. Dar chiar în clipa aceea chipul i se luminează de un zîmbet radios. Cu mîna dreaptă își lovi ușurel timpla. A găsit! Știe cine poartă răspunderea!

Phii, domnule, cum de nu i-a trecut prin minte mai degrabă și s-a frămîntat ca un prost! Sigur, a găsit, asta e.

Cauze obiective!

Cine ar mai putea să spună vreo vorburișă? Nimeni! Că dacă poate fi făcut ceva răspunzător de accidentul lui Alexandru, cine poate fi altul decît vîntul? Că de trei zile suflă un vînt turbat, un adevărat uragan să răstoarne și casele, nu numai o biată stivulișă din piese de tuci.

Fericit, Pascu se așază la birou. În mai puțin de un sfert de oră termină de redactat procesul-verbal. Arăta acolo exact și cu dovezii cine poartă vina. Vîntul...

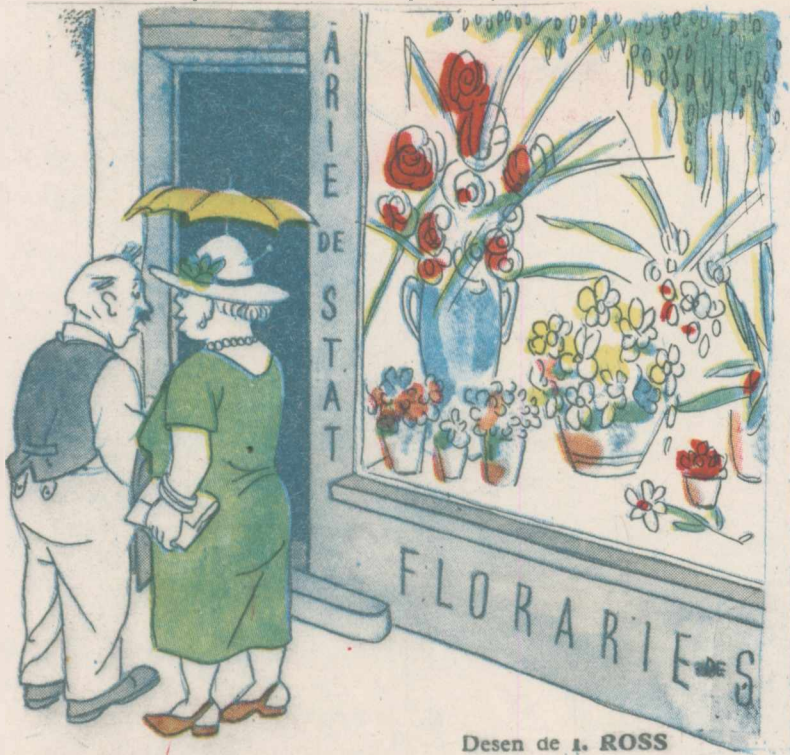
FAMILIARISM

Desen de I. DORU

— Anul acesta nu mai plec în concediu. Că, de cînd unchiul Gheorghită conduce întreprinderea, mă odihnesc mult mai bine aici.

Unii au mai rămas cu moravuri din trecut „aprovizionându-se“ cu flori din scuaruri și parcuri publice.

Desen de I. ROSS

— Să luăm niște flori de ziua Lenuței?
— Mai bine luăm din Cișmigiu, că tot de la stat le luăm...

Uneori, pe străzile Capitalei stau neridicate tinichele și lazi cu gunoaie menajere.

Desen de RADU COLTEA

— Inchide fereastra să aerisim puțin atelierul.

AMĂRÎTUL PREȘEDINTE

de AL. VIANU

Cînd geana zorilor se ridică departe, dincolo de negurile nopții, cînd prima rază de soare se strecoară sfioasă printre dealurile împădurite, cînd luna palidă zugrăvită pe boltă fără sfîrșit se pregătește de culcare, cînd cei douăzeci de cocoși ai tovarășului Manea, președintele Sfatului, dau semnalul de deșteptare, comuna Onișcani se trezește la viață. Se trezește comuna, se trezește președintele, se trezește soția președintelui, se trezesc cele cîteva duzini de găini ale președintelui...

Somnoros încă, tovarășul Manea iese în prag și îmbrățișează cu priviri calde cele 40 de galinacee, marea și unica lui pasiune. Ehei, dac-ați ști dumneavoastră ce mai crescătorie de păsări are președintele nostru! V-ar lăsa gura apă. Oamenilor din comună le lasă și lor gura apă, dar nu după crescătorie, ci după orătării. Pentru că numai crescătorie e a președintelui: păsările sînt ale lor. Mai bine zis au fost ale lor pînă în ziua cînd președintele i-a luat pe săteni cu ușurelul:

— Măi, oameni buni, știți voi că mi-am dărat o crescătorie?
— Știm, tovarășe președinte.
— Știți voi că o crescătorie fără păsări nu e crescătorie?
— Știm, tovarășe președinte!
— Și mai știți voi, oameni buni, că președintele vostru n-are păsări?
— Știm, tovarășe președinte!
— Ei, în cazul ăsta, știți care-i datoria voastră?
— Nu știm, tovarășe președinte!
— Măi să fie, nimic nu știți... De pomană v-ați mai alfabetizat!
— Pentru ce de pomană, tovarășe președinte? Că doar acum

știm citi tot ce scrie în carte.

— În carte! Dar ce scrie în ochii mei știți să citiți? Iacă, nu știți. Măi, oameni buni, gîndiți-vă și voi: sănătos e ca unul să aibă crescătorie fără păsări, iar alții să aibă păsări fără crescătorie? Nu-i bine, oameni bunil! Nu așa ne-nvață zootehnia!

— Asta cam așa e! Și ce-ar trebui să facem, tovarășe președinte?

— Eu zic că ar trebui să aduceți crescătorie niscaiva plocoane. Cîteva păsări acolo. Din care mi-ați da voi, că eu nu aleg. Și nici nazuri nu fac. Pot să fie mari, pot să fie grase, pot să fie două, pot să fie douăzeci și două! Ei, ce spuneți?... Cum văd eu, vă codiți!... Halal!... Mă, fraților, cu vreme de pierdut n-am. Scurt: una și cu una fac două!...

— Ei, dacă e vorba numai de două, ne-om înțelege noi!

După cîteva zile de „lămurire“, crescătorie de păsări a tovarășului președinte începu să prindă viață.

Odată cu crescătorie de păsări, începu să prindă viață și crescătorie de porci.

Paralel cu crescătorie de porci, începu să prindă viață și crescătorie de oi...

Și din ce prindeau crescătoriile tovarășului președinte mai multă viață, din ce prindea și președintele mai mult gust...

Pînă într-o zi s-a dezmeticit el, tovarășul Manea, că se-ncurcă-n socoteli, și le-a vorbit oamenilor sfătos, pîrintește:

— Bine mă, fraților, trebă-i asta? Mi-ați lăsat pe cap tot felul de dobitoace, fără să vă-ncrebați o dată dacă amărîtul ăsta de președinte are cu ce le hrăni. V-ați întrebat? Nu v-ați între-

bat! Și președintele slobozi un oftat lung, lung, din fundul ră-runchilor! Sinteți răi, oameni buni!

Două-trei bătrîne, mai slabe de inger, începură a-și șterge cu colțul basmalei cîte-o lacrimă. Un moșneag, clătînd ir-tristat din cap, șopti impletindu-și vorba cu un oftat lung, tot atît de lung ca al președintelui:

— Amărîta viață duce și președintele nostru!

Și au dat fuga oamenii pe la gospodăriile lor și s-au întors care cu o traistă cu porumb, care cu o desagă cu ovăz, care cu un săculeț cu orz. Și tovarășul Manea cu o mină mulțumită și cu alte trei aduna (că-i ajuta și soția cu cele două miini ale ei...) Fața amărîtului președinte dădu parcă să se lumineze și, după o vreme, obrazii lui prinseră a se veseli tot mai mult și tot mai des.

— Ce faci, tovarășe președinte? Îl întrebă într-un rînd un cunoscut, zărîndu-l trebăluind printre plocoane.

— Ia și eu, cu achizițiile!

Și cum tovarășului Manea îi venea tare greu să-și împartă vremea între treburile casnice și cele de la Sfat, s-a gîndit omul că n-ar fi rău să mute Sfatul popular acasă la el. După aceea s-a răzgîndit. Era complicat, și nici loc n-ar fi fost. Și a socotit că e mai bine să-și mute locuința la Sfat. Și iată-l pe tovarășul Manea instalat la Sfat, cu cășel și cu purcel. A-nghesuit el, ce-i drept, birourile Sfatului ca să aibă loc de locuință și, cînd funcționarii Sfatului au strîmbat din nas, le-a răspuns sec: „Tovarăși, amintiți-vă de lozinca: «Să nu fim comozi!»! La casă nouă, de cînd lumea,

stau bine preșuri noi, și-a amintit proaspătul locatar. Și, plin de griji și de tristețe a pornit prin comună să se plîngă sătenilor că n-are ce așterne pe jos. Și plini de lină s-au întors sătenii la Sfat. Și cei care n-au adus lină au adus războaie. Și badea Vasile, care n-a adus nici lină, nici războaie, a adus pe cele două fete ale sale, de i-au țesut președintelui covoare. Pe unii dintre ăștia, pentru că au predat covoarele la vreme, președintele i-a scutit să mai predea cotele către stat.

Președintele nostru nu e numai un bun gospodar. E și un soț tare inimos. Soția dînsului muncеște la birou, la cooperativă. Pînă la slujbă e cam depărtîșor pentru o soție de președinte. Și uite că-ntr-o zi și-a oprit soția acasă. Acasă la Sfat. Și odată cu soția a oprit și biroul cooperativiei. Că așa lucrează președintele nostru: cu ridicata. Biroul l-a instalat lîngă bucătărie, să poată femeia să-și vadă de treabă: cînd la birou, la înregistrare, cînd la bucătărie, la tîgaie. Numai că, din grabă, mai încurca ea treburile: cînd în birou la prăjit ceapă, cînd în bucătărie, la scripe.

Acum, Sfatul popular din Onișcani, raionul Roman, are următoarea configurație locativă: cancelarie, sufragerie, secretariat, bucătărie, registratură și cămară...

Lucrul ăsta îi încintă poate pe unii. Pe noi, drept să vă spunem, nu ne-ncintă de loc. Nouă ne-ar plăcea cancelaria fără sufragerie, secretariatul fără bucătărie, registratura fără cămară și, dacă se poate, Sfatul popular fără președintele Manea. Dumneavoastră ce credeți, se poate?

Răspunsuri Formale

— La sezișările noastre „cu privire la unele repartiții nejuste de petrol la U.R.C.A.D.—Rădăuși“, am primit răspunsuri și de la U. R. C. A. D.—Rădăuși și de la forul său tutelar „Centrocoop“.

„Centrocoop“ ne-a răspuns că „la Rădăuși există o stație de depozitare a petrolului, și nu de distribuire“.

U.R.C.A.D.—Rădăuși ne-a răspuns că „la Rădăuși există o stație de distribuire și nu de depozitare“.

„Centrocoop“ ne-a mai răspuns că „la Dornești este în curs de înființare un depozit.“

U.R.C.A.D.—Rădăuși ne-a răspuns că la Dornești nu este în curs de înființare nici un depozit deoarece acesta există de câțiva ani.

N-am vrea să turnăm... petrol peste foc, dar dacă... centro-scoopul scuză mijloacele, nu scuză și răspunsul formal.

— Comunicând conducerii I. T. B. semnalarea unor oameni ai muncii cum că vagoanele de tramvai, și în special cele de pe liniile 8 și 25, sînt cam murdare, nefiind curățate la capetele de linii, după fiecare cursă, — I.T.B. ne răspunde.

Ne răspunde că... și pasagerii sînt de vină: fac gunoi în vagoane.

Știm. Dar spune proverbul că la capetele de linii, pasagerii pleacă... măturile rămîn.

Rămîn... inactive.

— Sezișat că în nr. 2 (104) al „Urzicilor“ a apărut un desen în care se critica faptul că la

Sfatul popular al regiunii Baia-Mare, într-o încăpere de 6 pe 4 metri, funcționează îngrămădite patru secții, Comitetul executiv al aceluia Sfat a... inventat un sistem să nu ne răspundă... formal. Invenția e următoarea: în loc să ne răspundă el, Comitetul executiv a pus să ne răspundă... Serviciul piețelor din Secția comercială.

N-o să ne... tocimim cu Comitetul executiv, pentru un răspuns. Chiar modul în care a procedat este, pentru noi, un răspuns.

— Oamenii muncii din stația de cale ferată Tașaul au în locuințele lor instalații de apă, dar n-au și... apă.

Din primăvara 1953 sezișăm forurile ceferiste răspunzătoare de această situație, dar în loc

să înceapă să curgă apă la Tașaul, curg mereu la redacția noastră răspunsuri formale. (Răspunsuri... în care se vorbește despre orice, numai despre ce trebuie, nu).

Garntura forurilor ceferiste care ne răspund formal începe cu *Serviciul secretariat al Direcției regionale C. F. R. București*, continuă cu *Direcția generală a exploatării din Ministerul Căilor Ferate* și se termină (sperăm că... se termină) cu *Direcția generală „mișcare și comercial“* din același minister.

Aceste foruri ceferiste trebuie să schimbe macazul.

În materie de Tașaul, după un an și jumătate, este timpul să înceapă să curgă ceva: sau apă, sau sancțiuni. Sau, eventual, amîndouă.

Seară la căminul cultural

de ION SOCOL

Serpuieste printre lespezi
firul apei argintiu,
iar din valurile-i repezi
izvorăște-un cîntec viu...
...și-mpletit cu foșnet aspru
de mesteceni 'nalți și pini
crește pin'la ceru-albastru
cu pădurea de lumini.
Ici pe malul apei satul
i-așezat de două veacuri—
și ca el nu are altul,
flori la poartă și-n cerdacuri.

Casa-n care-a fost conacul
puiului de prinț străin,
nu-i mai plînge-n porți săracul:
prefăcută-i în cămin...
cît îi satu-n orice seară
nu e fată și flăcău
inima să nu-i tresară
cînd pășește pragul său.
Radio, (ca-n orice seară)
cîntă, sus, pe policioară...

...curge lin doina domoală
ca o apă-n cetinuită;
mai apoi răsună sala
de o sîrbă îndrăcită.

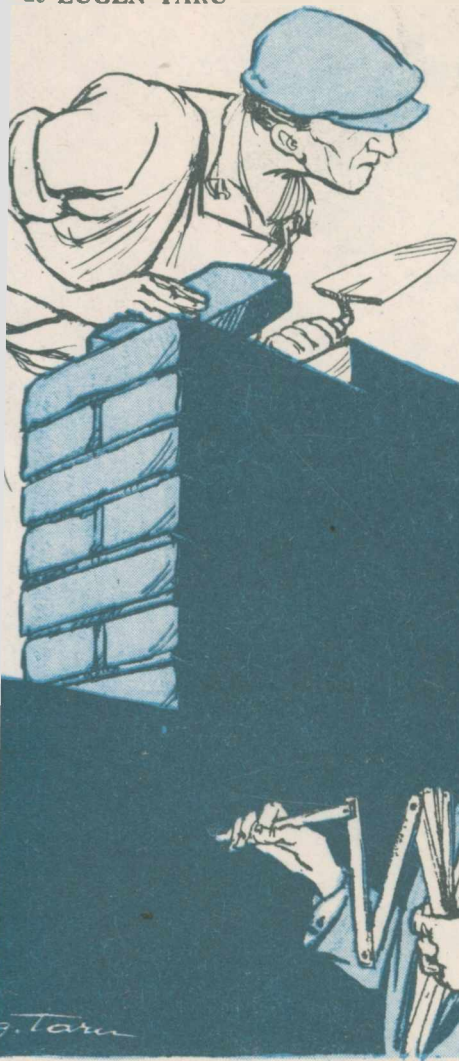
Joc de șah. O masă scundă
și pe cîmpul cadrilat
luptă-o fată și-un băiat
(luptă mută și profundă).

Astă seară aveai rindul,
tractoristule, să bați!
Ce să-ți fac dacă-ți pierzi gîndul
Cînd în ochii fetei cați?

Liniște-i deodată-n sală...
...un prunc fraged cu scufiță
stă la mama lui în poală
ca-ntr-o pinză de Tonitză.
Picurînd cuvînte clare
crainicul a dat de veste
despre satul lor că este
cel dintîi la colectare.

Serpuieste printre lespezi
firul apei argintiu,
iar din valurile repezi
crește-un cîntec mult mai viu,
și-mpletit cu foșnet aspru
de mesteceni 'nalți și pini,
trece peste ceru-albastru
cu pădurea de lumini.

Deci poezii și toți cei
care au cu ei o liră,
ca să cînte cu temei
peisajul ce-i inspiră,
duși de-a versului aripă
să nu uite nici o clipă
că-n decorul de mai sus,
cu mesteceni și cu pini
și cu codri de lumini
(astfel după cum s-a spus)
ceas de ceas și zi de zi
trăiesc oameni noi și vii!

Unii normatori încheie situațiile lucrătorilor în funcție de prietenii de chefuri.

NORMATORUL: — Știi, dacă mă cinstești, — văd dublul...

NEGRU PE ALB

● „Gazeta Literară“ publică în nr. 12 schița „Rămășagul“ de Liviu Bratoloveanu.

Eroina schiței e descrisă astfel: „Părea mai mult o fetiță, de clasa a treia sau a patra de liceu, cu părul negru, tăiat băiețește. Nu arăta să aibă mai mult de nouăsprezece ani“.

Dacă avea 19 ani și era abia în clasa a patra de liceu, înseamnă că timp de patru-cinci ani a rămas... repetentă.

Probabil că, în acei ani, n-a fost cuminte: în loc să învețe carte a citit... schițe de tovarășul Liviu Bratoloveanu.

● Ziarul „Informația Bucureștiului“ a publicat în nr. 259 o fotografie, reprezentând o scenă din filmul-spectacol „Slugă la doi stăpîni“ care a rulat recent pe ecranele cinematografulor din capitală.

Sub fotografie, reporterul cinematografic al ziarului scria că filmul e după piesa „Slugă la doi stăpîni“ de ...Lope de Vega.

În compensație, va trebui ca reporterul teatral al ziarului să nu scape ocazia și să afirme că piesa „Ciinele grădinarului“, care se joacă la Teatrul Municipal, e de ...Cărlo Goldoni.

● Ziarul „Secera și ciocanul“ din Pitești a publicat în nr. 218 foiletonul intitulat „Așa om mai rar“, semnat H. M. Mahu.

În prima frază, autorul spune:

„Cînd te culci noaptea cu capul plin de băutură, razele soarelui scâpate ștregărește pe sub un colț al perdelei, și se par...“ etc.

Va să zică, raze de soare...noaptea!

Soarele acestui autor a răsît în stare de ebrietate.

● Afișele Ansamblului de estradă care au anunțat seria de reprezentații date în Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin“ cu spectacolul de varietăți „Să cînte muzica“ de N. Constantinescu, etc. și cu spectacolul de satiră și umor „Fără mînuși“ de Mircea Pavelescu, Silviu Georgescu, G. Voinescu etc., spuneau că aceste două spectacole vor fi jucate...alternativ.

Căutînd în dicționar, să vedem ce înseamnă „alternativ“, am aflat că înseamnă „o dată unul, o dată altul“.

Dar la Ansamblul de estradă, „alternativ“ a însemnat... cinci zile pe săptămînă „Să cînte muzica“ și o dată „Fără mînuși“.

Deci favorizații autori ai spectacolului „Să cînte muzica“ au încasat cele mai multe aplauze.

Și acum știm ce-nseamnă... alternativ.

C. B. D.

Scrisori de la „BĂI“

DRAGĂ URZICO,

Am primit la redacție următoarele scrisori, din diverse localități, climaterice și balneare:

DRAGĂ URZICO,

Salutări din Sinaia! Salutare, că nu mai stau. Plec. Crezusem că Sinaia e stațiune balneară. Aș! e climaterică. Dacă ar fi balneară, ar avea apă mai multă, și ar spăla și gestionarul Murgu de la restaurantul nr. 30 al cooperativei raionale „Sinaia“, mai des fețele de masă, tacimurile, mesele și podeaua.

Apoi ospătarii acestui restaurant, deși par să fie oameni mai spălați, servesc... murdar, și cu toate că par să fie oameni deștepți, servesc... prost.

Așa că: Salutare!

Gică Cernat
Sinaia

URZICO,

Avem în comună, la dispensarul medical, două aparate de raze ultraviolete. Dar chiar dacă n-ar exista aceste aparate, cetățenii din comuna noastră, Bărbătești, raionul Horezu, regiunea Pitești, tot ar fi scutiți să se deplaseze la Constanța, Vasile Roaită sau Techirghiol, ca să facă băi de raze ultraviolete. Ii ultra... violentează medicul-șef de aici, Marian Popescu.

Violentează solid: și la domiciliu, și în mijlocul străzii. La domiciliu își „tratează“ familia. În stradă, pe cine se nimerește. Domiciliul său e la dispensar. Aici șeful ocupă patru camere. În prima își bate familia cînd e beat, în a doua o bate cînd e treaz, în a treia îl bate gîndul să-și mai aducă niscaiva rude de prin țară, să locuiască aici, iar în a patra cameră o să-l bătă fericea cînd va fi sancționat pentru numeroasele sale bateri și abateri, inclusiv pentru faptul recent de-a-l fi... ultravioletat și pe președintele Sfatului popular al comunei.

În concluzie: fiindcă raze ultraviolete avem, și fiindcă în ce ape se scaldă acest medic s-a văzut, comuna noastră e un fel de stațiune balneară.

Alex. Somnea
Sfatul Popular
Bărbătești-Horezu

Noi sintem stațiune climaterică. În satul nostru, Bordeasca Veche, comuna Obilești, raionul Liești, regiunea Galați e o climă admirabilă: climă temperată.

Numai președintele Sfatului popular, tovarășul Popescu Vanghele nu se poate... tempera. Cînd apare în ziarul „Viața nouă“ din Galați un articol în care e criticat dumnealui, tovarășul președinte își însușește imediat critica, dar și-o însușește... cu ziar cu tot. Atunci, timp de o săptămînă, nici unul din abonați nu mai primim ziarele. Le confiscă pe toate tovarășul președinte. Abia după ce le citește el atent și le triază metodic, hotărînd care sînt bune de difuzat și care nu, începem și noi să le primim.

Dacă s-ar schimba la Sfat. climatul, și n-ar mai... staționa acolo ziarele, n-am mai fi stațiune climaterică, și-ar fi mai bine

Un grup de cititori
din Bordeasca Veche

DRAGĂ URZICO,

Noi, cetățenii din Tg. Mureș, ne ducem la băi în fiecare zi. Ne ducem la... băi de aburi. Ne ducem, dar băi nu facem.

În fiecare zi întrebăm: Cînd se redeschide baia de aburi?

Și de fiecare dată ni se răspunde: Nu știm. E-n reparație.

De la 1 martie 1954 e-n reparație. Iar faptul că de atîta vreme ni se răspunde așa, înseamnă că este, în acest oraș, cineva... răspunzător de această situație.

C-o fi el la Sfatul popular, c-o fi la administrația băii, eu zic: pînă nu redeschide baia, să fie ținut într-un masaj și-o să-punească

B. Bela
Tg. Mureș
Str. Tudor Vladimirescu 68

„URZICA“

Revistă bilunară de satiră și umor

Redacția: Calea Victoriei Nr. 25

Telefoane: Secretariatul de redacție:

4.28.15. Secția scrisori: 4.63.34.

Secția viața internă: 4.72.23

— Măi tovarăși, pe unde se ajunge la arie ?
— Uite, neică, te ții după dîra asta de ulei și ajungi acolo!!!

Desen de V. VASILIU